

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Općinski sud u Vukovaru (sąd miejski w Vukovarze, Chorwacja), postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 r., jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 20 lipca 2017 r. – GS/Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-440/17)

(2017/C 374/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GS

Strona pozwana: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

I) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE sprzeciwia się krajowemu przepisowi podatkowemu takiemu jak przepis będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, który odmawia spółce dominującej niebędącej rezydentem, której jedynym udziałowcem jest spółka kapitałowa z siedzibą na terytorium kraju, uprawnienia do zwolnienia z podatku od dochodów kapitałowych z tytułu wypłaconych jej dywidend,

o ile udziały w tej spółce posiadają osoby, którym zwrot lub zwolnienie nie przysługiwałyby, gdyby uzyskały one te dochody bezpośrednio oraz jeżeli osiągnięte przez zagraniczną spółkę w danym roku gospodarczym przychody brutto nie pochodzą z własnej działalności gospodarczej, a także

1. w odniesieniu do tych przychodów brak jest gospodarczych lub innych znaczących powodów dla włączenia spółki zagranicznej albo
2. spółka zagraniczna nie uczestniczy w obrocie gospodarczym przy wykorzystaniu zakładu urządzonego odpowiednio do jej przedmiotu działalności

podczas gdy spółkom dominującym będącym rezydentami to zwolnienie z podatku dochodowego przysługuje bez względu na wymienione wyżej warunki?

II) Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 2011/96/UE (¹) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przyjęciu przez państwo członkowskie regulacji, która odmawia spółce dominującej niebędącej rezydentem, której jedynym udziałowcem jest spółka kapitałowa z siedzibą na terytorium kraju, uprawnienia do zwolnienia z podatku od dochodów kapitałowych z tytułu wypłaconych dywidend,

o ile udziały w tej spółce posiadają osoby, którym zwrot lub zwolnienie nie przysługiwałyby, gdyby uzyskały one dochody bezpośrednio oraz jeżeli osiągnięte przez zagraniczną spółkę w danym roku gospodarczym przychody brutto nie pochodzą z własnej działalności gospodarczej, a także

1. w odniesieniu do tych przychodów brak jest gospodarczych lub innych znaczących powodów dla włączenia spółki zagranicznej albo

2. spółka zagraniczna nie uczestniczy w obrocie gospodarczym przy wykorzystaniu zakładu urządzonego odpowiednio do jej przedmiotu działalności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. 2011, L 345, s. 8; wcześniej dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. 1990, L 225, s. 6.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie T-519/16,
Vincent Piessevaux/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 lipca 2017 r. przez Vincenta
Piessevaux**

(Sprawa C-454/17 P)

(2017/C 374/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Piessevaux (przedstawiciel: adwokat L. Ponteville)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Skarżący wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności wyroku wydanego przez Sąd w dniu 17 maja 2017 r. w sprawie T-519/16;
- uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych przez niego przed Sądem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, art. 77 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i art. 11 ust. 2 załącznika VIII do tego regulaminu. Sąd dopuścił się naruszenia prawa, oddalając zarzut niezgodności z prawem oświadczenia dla personelu nr 113/11, przygotowanego przez organ powołujący Rady, które wprowadza odstępstwo od art. 9 akapit trzeci zdanie ostatnie decyzji Rady z dnia 11 października 2011 r. w sprawie przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, dotyczących przeniesienia uprawnień emerytalnych („OPW 2011”). Zgodnie z tym odstępstwem, ogólne przepisy wykonawcze przyjęte w dniu 29 kwietnia 2004 r. („OPW 2004”) będą nadal obowiązywać tylko w przypadkach, w których organ powołujący doręczył zainteresowanemu propozycję zaliczenia dodatkowych lat uprawniających do emerytury i gdy ten zainteresowany wyraził zgodę na tę propozycję przed wejściem w życie OPW 2011. Uzasadnienie tego oddalenia, przedstawione w pkt 68-71 zaskarżonego wyroku, jest bowiem sprzeczne z zasadą równego traktowania, z art. 77 regulaminu pracowniczego oraz z art. 11 ust. 2 załącznika VIII do tego regulaminu.

Zarzut drugi odwołania dotyczy przeinaczenia pierwszej części zarzutu trzeciego powołanego przez wnoszącego odwołanie, naruszenia domniemania prawdziwości dokumentów, braku uzasadnienia i naruszenia zasady równego traktowania. Sąd naruszył bowiem prawo:

- w pkt 73, 74, 80 i 81 zaskarżonego wyroku, przeinaczając część pierwszą zarzutu trzeciego stwierdzenia nieważności i naruszając zasadę domniemania prawdziwości pism wnoszącego odwołanie, niesłusznie stwierdzając, że wnoszący odwołanie powołał się na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- w pkt 73-100 zaskarżonego wyroku, nie ustosunkowując się, z naruszeniem art. 36 statutu Trybunału, do pierwszej części zarzutu trzeciego stwierdzenia nieważności, opartej na naruszeniu zasady równości traktowania, a nie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;